

Joosafat – uskon vaikutus elämässämme

Johdanto

Kuka sinä olet? Millainen on uskovan identiteetti? Jeesus Kristus on kuningasten Kuningas. Hänen pelastamansa uskovat ovat kuninkaallista papistoa. Vanhan testamentin hurskas kuningas Joosafat antaa meille viitteitä siitä, mitä uskollisuus Herralle merkitsee. Toisaalta hänen tekemänsä virheet toimivat meille varoituksina siitä, mitä meidän tulee välttää.

Kuningas

Joosafat oli Juudan valtakunnan neljäs kuningas (n. 873-848 eKr.) Nimi merkitsee ”Herra tuomitsee”. Hän seurasi 35-vuotiaana isäänsä Aasaa valtaistuimelle. Hänen vaiheensa kerrotaan 2. Aik. 17:1-21:1:ssä. Ahab, Ahasja ja Jooram olivat Israelin valtaistuimella hänen aikanaan. Joosafat oli Juudan kuninkaana 25 vuotta. Joosafatin nimi on Jeesuksen sukuluettelossa, Matteus 1:8.

Rauhan tekijä

Aasan jälkeen tuli kuninkaaksi hänen poikansa Joosafat. Hän vahvisti valtansa Israelissa. Hän sijoitti sotaväkeä kaikkiin Juudan linnoitettuihin kaupunkeihin ja asetti maaherroja Juudan maahan ja Efraimin kaupunkeihin, jotka hänen isänsä Aasa oli valloittanut. (2. Aik. 17:1-2)

Joosafatille kertyi paljon rikkautta ja kunniaa ja hän lankoutui Ahabin kanssa. (2. Aik. 18:1)

Joosafat halusi seurata Herraa ja Jumala siunasi häntä. Hän sai paljon rikkautta ja menestystä. Hän alkoi linnoittaa Juudan kaupunkeja Israelia vastaan, mutta vihollisuuksien aloittamisen sijasta nämä valtiot solmivatkin liiton Joosafatin vanhimman pojan Jooramin avioiduttua Ahabin ja lisebelin tyttären Ataljan kanssa.

Joosafat kävi kyllä muita sotia, mutta Israelin kanssa hän halusi elää rauhassa. Uskova kristittykin on kutsuttu rauhantekijäksi niin, kuin Jeesus Vuorisaarnan ”autuaaksi julistuksissa” sanoo. Kaikkien ihmisten kanssa pääsee kyllä rauhaan, kunhan vain luopuu totuudesta. Kaikkien rauhantekeminen ei siis ole oikein. Joosafat teki liiton Israelin kanssa, joka oli sortunut epäjumalanpalvelukseen. Jooramin avioliitto Ataljan kanssa oli lopulta kohtalokas virhe. Uskova ihminen ei ole kutsuttu tekemään kompromissin tiellä rauhaa tämän maailman kanssa.

Mieletön sota

Liitto jumalattoman Aahabin kanssa vei Joosafatin myös mielettömään sotaan, jossa Aahab sai surmansa ja hän itse selvisi jotenkin hengissä takaisin Jerusalemiin. Vieraillessaan Samariassa *Ahab, Israelin kuningas, kysyi Joosafatilta, Juudan kuninkaalta: ”Lähdetkö kanssani Gileadin Raamotiin?” Joosafat vastasi hänelle: ”Minä niin kuin sinä, minun kansani niin kuin sinun kansasi! Minä lähdän kanssasi sotaan.” Joosafat sanoi vielä Israelin kuninkaalle: ”Kysy kuitenkin ensin, mitä Herra sanoo.” (2. Aik. 18:3-4)*

Joosafat oli oikeassa siinä, että Herran tahtoa on aina kysyttävä ennen kuin lähdetään liikkeelle, mutta hän ei noudattanut profeetta Miikan kautta saatua neuvoa ja lähti Aahabin kanssa sotaan.

Aramin kuningas oli antanut käskyn sotavaunujen päälliköille: ”Älkää ryhtykö taisteluun kenenkään muun kanssa, oli hän arvoltaan alempi tai ylempi, kuin ai-

noastaan Israelin kuninkaan kanssa." Kun sotavaunujen päälliköt näkivät Joosafatin, he sanoivat: "Tuo on varmaankin Israelin kuningas", ja piirittivät hänet hyökätäkseen hänen kimppuunsa. Silloin Joosafat huusi apua, ja Herra auttoi häntä, ja hukkutteli heidät pois hänen luotaan. Kun sotavaunujen päälliköt näkivät, ettei hän ollutkaan Israelin kuningas, he lakkasivat ahdistamasta häntä. (2. Aik. 18:30-32)

Jumalaton Aahab sai taistelussa surmansa, mutta Joosafat pelastui, koska hän huusi Herraa avuksi. Jumala armahti häntä, vaikka hän olikin ollut tottelematon varoituksen sanalle.

Jumala on meillekin tottelemattomille kyllä armollinen, kun apua huudamme, mutta Herran tahto on kyllä, ettemme lähde ryntäilemään omille teillemme ja hanki siten elämäämme tarpeettomia vaikeuksia ja tappioita.

Autuas rauhantekijä

Joosafat halusi rakentaa rauhaa Israelin ja Juudan välille, mutta millaista on oikea rauhan tekeminen? Katsotaan hiukan tarkemmin autuaaksi julistuksia, sillä ne juuri kertovat millainen on uskova kristitty ja mitä usko Herraan vaikuttaa hänen elämäänsä.

Jeesus sanoo:

3. *"Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta.*
4. *Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen.*
5. *Autuaita ovat sävyisät, sillä he perivät maan.*
6. *Autuaita ovat ne, joilla on vanhurskauden nälkä ja jano, sillä heidät ravitaan.*
7. *Autuaita ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden.*
8. *Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan.*
9. *Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heitä kutsutaan Jumalan lapsiksi.*
10. *Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta. (Matt. 5:3-10)*

Sana autuas tarkoittaa "ylen onnellista", mutta Raamatun kielenkäytössä se ei ensisijaisesti viittaa ihmisen tunteisiin tai tilaan, vaan kertoo sen, millaisena Jumala näkee Jeesukseen uskovan, pelastuneen ihmisen. Siksi sanan autuas synonyymejä ovat siunattu ja pelastunut. Jeesuksen autuaaksijulistukset eivät ole yksittäisiä sananlaskun tapaisia luonnehdintoja, vaan ne muodostavat loogisen kokonaisuuden, joka myös määrittelee, millaista on uskovan elämä sen alusta loppuun asti.

Jumalan silmissä onnellisia...

... eivät ole siis rikkaat, vaan hengellisesti eli hengessä köyhät.

Onnellisia eivät ole suruttomat, vaan murheelliset.

Onnellisia eivät ole itsestään varmat, vaan hiljaiset.

Onnellisia eivät ole edunsaajat, vaan ne, jotka tavoittelevat vanhurskautta.

Onnellisia eivät ole ne, jotka saavat osakseen palveluja, vaan ne jotka laupiaasti, rakkaudella palvelevat muita.

Onnellisia eivät ole syyllisyyden tunteensa kuolettaneet, vaan puhdassydämiset, sydämeltään eheytyneet ja puhdistetut.

Onnellisia eivät ole ristiriitoja välttääkseen ihmisistä yksityisyyden suojaan vetäytyneet, vaan todellisen rauhan, sovun ja sovinnon tekijät.

Onnellisia eivät ole ne, jotka voivat tuntea olonsa turvallisiksi, vaan ne, joita vainotaan vanhurskauden tähden.

Hengessä köyhät

"Autuaita ovat hengessään köyhät, sillä heidän on taivasten valtakunta." Hengessään köyhä ihminen tietää, että hän on itsessään avuton ja kyvytön ratkaisemaan elämänsä suuria kysymyksiä. Hän ei kykene poistamaan menneisyytensä vääriä tekoja eikä laiminlyöntejä, hän ei kykene muuttamaan itseään paremmaksi ja hän on avuton tulevaisuudesta lähestyvän kuoleman edessä. Hän tietää, ettei hän voi itselleen hankkia elämän rikkautta, ei löytää totuutta, eikä oikeata tietä Jumalan luo. Siksi hän on valmis toisen, se on Taivasten valtakunnan kuninkaan Herran Jeesuksen Kristuksen hallittavaksi.

Hengessä köyhä on ihminen, joka avaa sydämensä ja elämänsä Jeesuksen hallintaan. Se, joka ei ole hengessä köyhä, on kapinallinen, vastustaja ja ristiriidassa taivasten valtakunnan kanssa. Näin yksinkertaisesta asiasta on kysymys. Jos tämä minun elämäni haluaa jäädä hallittavaksi, sitä hallitaan. Jos luovutat koko elämäsi Kuningasten Kuninkaan hallintaan, Hän ottaa sen huostaansa, ohjattavakseen. Ja niin sinä itsessäsi olet - vaikka kaikki muu jätettäisiin huomioon ottamatta - Jumalan valtakunta, paikka jossa Jeesus hallitsee. Mutta myös silloin kuin kaikki muu otetaan huomioon, olet itsessäsi osa Jumalan valtakuntaa.

Tästä valtakunnasta eli Jeesuksen hallintavallasta elämässämme sanotaan Roomalaiskirjeessä, että se "on vanhurskautta, rauhaa ja iloa Pyhässä Hengessä". Täällä ajassa Herran hallintaan taipunut on saava kirkkaudessa kokea koko täyteydessään Jeesuksen hallintavallan ihanuuden. Hengessä köyhiä ovat ne, joiden tahto, ajatukset ja tunteet ovat taipuneet Kuninkaan valtaan. Me saamme Jumalan valtakunnan, kun taivumme hengen köyhyydessä Jeesuksen hallintaan.

Murheelliset

"Autuaita ovat murheelliset, sillä he saavat lohdutuksen."

Jumalan valtakuntaan sisälle tulemisen ehtona ei ole synnintunto, vaan tietoisuus siitä, että itse en kykene elämään hallitsemaan. Mutta niin pian kuin Kuningas pääsee astumaan sydämiimme, emme voi olla itkemättä syntejämme, niin kuin syntinsä anteeksi saanut nainen fariseus Simonin kodissa.

Kun Herran sanoin kuvaamaton rakkaus ja armo täyttää sydämemme, näemme vasta oikeassa valossa omien syntiemme käsittämättömän suuruuden. Sitä suloisempaa on saada Pyhän Hengen, suuren Lohduttajan rohkaisu, kun Hän osoittaa, että juuri niin suuret kuin syntimme ovatkin, Jeesus on ne jo maksanut ja anteeksi antanut. Pyhä Henki muistuttaa myös siitä taivaallisesta lohdutuksesta, että tulee päivä, jona meidän ei tarvitse enää synneillämme rakasta Vapahtajaamme murehduttaa.

Hiljaiset

"Autuaita ovat hiljaiset, sillä he saavat maan periiä."

Armahtavan Herran syleilyssä syntinsä kauheuden nähneet ja kuitenkin Golgatan vuodatetun uhriveren tähden armahdetut eivät voi enää avata suutaan kerskataksien itsestään ja saavutuksistaan. Herran armo on tehnyt heidät hiljaisiksi.

Hiljaisuus on aitoa nöyryyttä, missä ei olla tietoisia omasta nöyryydestä. Hiljainen iloitsee lahjaksi saamastaan valtakunnasta, anteeksiantamuksesta ja kääntää kat-

seensa Herraansa odottaen Häneltä ohjeita elämäänsä. Hän ei tarjoile enää omia hyviä reseptejään.

Hiljainen ottaa kantaakseen sen ikeen, josta Jeesus sanoo: *"Tulkaa minun tyköni, kaikki työtä tekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon! Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne. Sillä minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä."* Herraan tällä ikeellä liitetyt pääsevät myös osalliseksi siitä, mitä Herra hallitsee. He perivät maan etsiessään Herran kanssa tässä maassa asuvien sydämiä Jumalan valtakuntaan ja perivät sen uuden maan, jossa Jeesus on hallitseva iankaikkisesti.

Vanhurskautta janoavat

"Autuaita ovat ne, jotka isoavat ja janoavat vanhurskautta, sillä heidät ravitaan."

Hengessään köyhinä Herran edessä taipuneiden, syntinsä anteeksi saaneiden, nöyriksi taipuneiden sydämissä syttyy vanhurskauden nälkä ja jano. Se on jumalallista tyytymättömyyttä kaikkeen siihen, mikä on Jumalan tahdon vastaista. Se on sydämen tulta, jotta Jumalan valtakunta tulisi ihmisten keskelle, että Kristus saisi hallita heitä kokonaisemmin ja myös muita ihmisiä. Se tekee Herran oman rauhattomaksi ja tyytymättömäksi kaikkeen siihen, mikä raunioittaa Jumalan tekoja maailmassa. Se on synnin vihaamista ja Herran tahdon toteutumisen rukoilemista ja Herran tahdon tekemistä. Herra on luvannut viedä valtakuntansa voittoon ja ravitsee näin vanhurskautta janoavan sydämen. Mutta jo täällä ajassa hän saa tyydytystä sydämelleen, kun joku siirtyy Jumalan hallintavallan puolelle.

Laupiaat

"Autuaita ovat laupiaat, sillä he saavat laupeuden."

Vanhurskautta janoavat tajuavat, että Jumala ei mitään niin paljon halua kuin rakkauden ja laupeuden hallintaa. Herran rakkauden lahjaksi saaneena hän haluaa lähteä jakamaan rakkautta muillekin. Mitä enemmän hän jakaa pois omaa aikaansa, vaivannäköään, omaisuuttaan ja elämäänsä muiden hyväksi, sitä enemmän hän saa osakseen Herran ylenpalttista rakkautta jo täällä ajassa. Lisäksi hän tietää saavansa iankaikkisen rakkauden armopalkan taivaan kirkkaudessa.

Puhdassydämiset

"Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan."

Kun armahdettu, nöyräksi taipunut, lähtee palvelemaan toisia ihmisiä, hän saa usein hämmästyksekseen huomata, että ylpeä maailma ei läheskään aina ota ilolla vastaan rakkautta. Päin vastoin lempeisiin sanoihin vastataan kiukulla, rakkauteen katkeruudella, lohdutukseen halveksunnalla.

Rakastamisen vaikeus nostaa usein Herran oman lihan pintaan. Ilkeisiin sanoihin tulee vastanneeksi ilkeydellä ja sydän tulee murheelliseksi. Rakkauden palvelu osoittikin jälleen, kuinka Herran seuraajan oma sydän tahrautui. Niin hän joutuu jälleen käymään Herran eteen pyytämään uutta puhdistusta ja anteeksiantamusta. Hän joutuu yhä useammin katsomaan ristillä kärsivän Vapahtajan muotoa. Hän ei selviä ilman uutta Jeesuksen veren puhdistusta. Mutta mitä useammin hän käy katselemaan Ristiinnaulitun armokasvoja, sitä syvemmin hän alkaa ymmärtää, että juuri Golgatalla hän saa nähdä Jumalan kasvot täällä ajassa. Hän alkaa myös kaivata nähdä Isän kasvot kirkkaudessaan.

Rauhantekijät

"Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman."

Rakkauden tiellä ristiriitojen maailmassa Herran oma oppii näkemään myös sen, että mikään muu apu ei vastaa ihmisten syvimpiin ahdistuksiin, syntiin ja hätään kuin se, että he pääsevät rauhaan Jumalan kanssa ja sitä tietä myös lähimpiensä kanssa. Siksi hän alkaa julistaa rauhan evankeliumia Jeesuksen ristin uhrista ja ylösnousemuksen voitosta ihmisten pelastukseksi. Hän antaa suullisen todistuksen Jeesuksesta ja sen perusteella hänet tunnustetaan Jumalan lapseksi. Taivaaseen tullessaan hänet yllättää itse Herra Jeesus, joka tunnustaa hänet omakseen Isän ja enkelien edessä.

Vanhurskauden tähden vainotut

"Autuaita ovat ne, joita vanhurskauden tähden vainotaan, sillä heidän on taivasten valtakunta."

Rauhan evankeliumin julistajat joutuvat tässä ajassa väärinymmärrysten, pilkan ja vainon kohteeksi. Hänet saatetaan jopa viedä marttyyriuden kautta perille taivasten valtakuntaan. Vainojenkin keskellä Herran seuraaja voi ja saa riemuita, sillä itse taivasten valtakunnan Kuningas on koko ajan hänen kanssaan aina lopulliseen voittoon asti.

Koko kristillisellä vaelluksellaan hän ei kuitenkaan voi lisätä mitään siihen, mitä hän sai jo sinä hetkenä, kun hän ensi kerran taivutti sydämensä Kuninkaan hallintaan. Hän sai jo silloin Jeesuksessa koko Jumalan valtakunnan osallisuuden. Lopussa hän pääsee sen koko täyteydessään kokemaan.

Rohkeus

Herra oli Joosafatin kanssa, sillä hän vaelsi samoja teitä, joita hänen isänsä Daavid oli aikaisemmin kulkenut. Hän ei etsinyt baaleja, vaan hän etsi isänsä Jumalaa ja vaelsi hänen käskyjensä mukaan eikä tehnyt niin kuin Israel teki. Siksi Herra vahvisti Joosafatin kuninkuuden, ja koko Juuda antoi lahjoja hänelle. Niin hän sai paljon rikkautta ja kunniaa. Hänen rohkeutensa kasvoi Herran teillä, hän jopa hävitti kukkuloilla olevat uhripaikat ja aserat Juudasta. (2. Aik. 17:3-6)

Joosafat oli hurskas kuningas; siksi Herra vahvisti hänen kuninkuutensa, ja *"hänen rohkeutensa kasvoi Herran teillä"*. Uskovan elämässä rohkeus kasvaa sitä mukaan kuin hän vastoin pelkojansa ottaa kuuliaisuuden askeleita Herran sanan mukaan. Askel askeleelta hän saa nähdä, että Herra pitää lupauksensa ja hän saa uutta rohkeutta käydä vielä vaikeampiin haasteisiin käsiksi. Uskova tarvitsee jatkuvaa uudistusta ja vahvistumista Jumalan armossa. Joka kerta kun sorrumme kompromisseihin tämän maailman kanssa, rohkeutemme heikkenee.

Taistelu pimeyttä vastaan

Kolmantena hallitusvuotenaan Joosafat lähetti ylimmät virkamiehensä Benhailin, Obadjan, Sakarjan, Netanelin ja Miikajan antamaan opetusta Juudan kaupungeissa. Heidän kanssaan hän lähetti leeviläiset Semajan, Netanjan, Sebadjan, Asaelin, Semiramotin, Joonatanin, Adonian, Tobian ja Toob-Adonian, ja näiden kanssa papit Elisaman ja Jooramin. Nämä opettivat Juudassa. Heillä oli mukanaan Herran lain kirja, ja he kiersivät kaikissa Juudan kaupungeissa ja opettivat kansaa. (2. Aik. 17:7-9)

Joosafat tiesi, että kansa ei voisi vahvistua kaikkinaisia vihollisiaan vastaan, ellei se tuntisi Jumalan sanaa ja noudattaisi sitä. Siksi hän toisaalta lähti tuhoamaan epäjumalanpalveluspaikkoja ja toisaalta lähetti leeviläisiä ja pappeja opettamaan kansalle Jumalan sanaa.

Uskoon tulleen ihmisenkin on saatava päivittäin voimaa Jumalan sanasta. Tarvitsemme joka päivä Jumalan sanan elämän leipää. Tarvitsemme niitä, jotka jakavat sanaa ja johtavat syvemmälle sen tuntemisessa. Mutta pelkkä Raamatun tunteminen ei riitä. Sen pitää päästä muovaamaan sydäntämme ja elämäntapaamme. Sen pitää saada tunkeutua niin syvälle sydämeemme, että annamme sen tuhota epäjumaliamme eli niitä vääriä tukipilareita, joihin sydämemme salaa luottaa, oli sitten kysymys rahasta tai toisista ihmisistä tai vääristä riippuvuuksistamme.

Vaeltaminen totuudessa

Lisäksi Joosafat asetti tuomareita Juudan linnoitettuihin kaupunkeihin ja varoitti heitä ottamasta lahjuksia sanoen: " ... *ette ole tekemässä ihmisten tuomioita, vaan Herran tuomioita, ja hän on teidän kanssanne, kun te tuomitsette*", (2. Aik.19:5-11)

Kukaan ihminen ei voi tulla uskoon, ellei hän suostu tunnustamaan totuutta omasta syntisyydestään ja kyvyttömyydestään pelastaa itseään. Totuuden kohtaaminen on ihmiselle erittäin nöyryyttävää ja siksi vaikeaa, koska joudumme katselemaan ylpeytämme Jumalan sanan peilistä. Mutta totuuden kohtaaminen on tie vapauteen, sillä Herra armahtaa niitä, jotka totuuden särkemänä jäävät Hänen käsiinsä.

Totuuden kohtaaminen uskovan vaelluksessa on myös äärimmäisen tärkeää, sillä olemme edelleen syntisiä ihmisiä. Eikä se ole uskovillekaan helppoa, koska ylpeys ja itsekkyyks nostavat aina päätään. Siksi uskovan on aina annettava Herran tuomita meitä kaikessa vaelluksessamme. Totuuteen taipuvalle on kuitenkin aina kysymys vapauttavasta tuomiosta: "Olet armahdettu!"

Uskovan tehtävänä on julistaa Herran sanaa. Siihen sisältyy sekä tuomion että armon sana, niin kuin Pietari julisti:

"Hän (Jumala) käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että hänet Jumala on asettanut elävien ja kuolleiden tuomariksi. Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta." (Ap.t. 10:42-43)

Uskonelämää on täysin mahdotonta vaeltaa muuten kuin pysymällä totuudessa. Koska me elämme hetki hetkeltä Jeesuksen tutkivan katseen alla, meidän on suosituttava Hänen tutkittavakseen ja tuomittavaksemme päivittäin, jotta evankeliumin välittämä syntien anteeksiantamus voisi vapauttaa meitä elämään Herran tahdon mukaan.

Sota on Herran

Kun ammonilaiset ja mooabilaiset lähtivät sotaan Juudaa vastaan, Herra rohkaisi profeetan kautta kansaa: *"Mutta teidän asianne ei ole silloin taistella. Pysykää paikoillanne, seisokaa ja katsokaa, kuinka Herra pelastaa teidät, Juuda ja Jerusalem. Älkää pelätkö älkääkä arkailko! Menkää huomenna heitä vastaan, ja Herra on teidän kanssanne."* Silloin Joosafat kumartui maahan kasvoilleen, ja kaikki Juudan

miehet ja Jerusalemin asukkaat heittäytyivät Herran eteen osoittamaan hänelle kunnioitusta. (2. Aik. 20:17-18)

Tulos oli se, että he saivat taistelematta voiton hyökkääjistä.

Pelko Jumalaa kohtaan valtasi kaikki ympärillä olevat valtakunnat, kun niissä kuultiin Herran sotineen Israelin vihollisia vastaan. Näin Joosafatin valtakunta sai elää rauhassa, sillä hänen Jumalansa antoi hänen päästä rauhaan joka taholla. (2. Aik. 20:29-30)

Uskovan elämäkin on jatkuvaa sotaa syntiä, maailmaa ja Saatanaa vastaan. Siinä sodassa ei ole välirauhaa, vaan se jatkuu aina siihen asti, kun pääsemme voittajana perille kirkkauteen. Mutta missään taistelun vaiheessa emme kuitenkaan itse sodi, vaan se Herra, joka on kanssamme, sotii puolestamme. Synti on meitä väkevämpi, maailma on meitä väkevämpi ja Saatanaa vastaan olemme itsessämme täysin voimattomat. Siksi emme hetkeäkään selviä taistelussa omin voimin. Jos ja kun silti yritämme omassa voimassamme yrittää, olemme alta aikayksikön nokka savessa. Kun annamme Herran sotia puolestamme voitamme ja kunnia siitä koituu yksin Herralle.

Ikmeellisintä uskovan sodankäynnissä on se, että sen keskellä saamme elää rauhaa. Sillä meillä on kaiken aikaa rauha Jumalan kanssa ja sydämessämme Jumalan rauha, joka on ymmärryksemme ylittävää.

Aito rauhan kokemus voi syntyä, kun Herra itse pääsee meidänkin elämässämme hallitsemaan niin, ettei meidän tarvitse taistella omin voimin vaan saamme jättää itsemme Jumalan suuriin käsiin.

Puolinaisuus ei riitä

Taistelussa Baalin ja Astarten palvontaa, Joosafat ei toiminut kuitenkaan kyllin tarkokkaasti ja perusteellisesti. Karun lopputuloksen kirjaa Aikakirja näin: *Kukkuloilla olevia uhripaikkoja ei kuitenkaan hävitetty, eikä kansa ollut vielä kukaan taivuttanut sydäntään isiensä Jumalan puoleen. (2. Aik. 20:33)*

Varsin moni uskova valittelee sitä, että hän on voimaton kiusauksissa ja kokee innottomuutta, kun pitäisi levittää evankeliumia. Häneltä puuttuu sitä iloa ja rauhaa, jota hän sai maistaa tullessaan uskoon ja saadessaan ensi kertaa kaikki syntinsä anteeksi. Mistä tila oikein johtuu? Tietenkin taustalla voi olla monenlaisia syitä kuten se, että uskova on alkanut suosia jotain "pikku" syntiä elämässään. Kysymys ei tarvitse olla kummemmasta kuin uutisten katselun asettamisesta Herran sanan lukemista tärkeämmäksi. Uutisten katselu ei tietenkään itsessään ole mitään pahaa, mutta kun Herran kohtaaminen jää sen jalkoihin, on kysymys puolisydämisestä uskon vaelluksesta. Herra, joka on pelastanut meidät oman Poikansa kalliilla verellä, antanut meille kokonaan itsensä ja rakastaa meitä käsittämättömän syvällä armollaan, edellyttää, että annamme Hänelle koko sydämemme. Hän sanoo: *"Niinpä yksikään teistä ei voi olla minun opetuslapseni, ellei hän luovu kaikesta, mitä hänellä on."* (Luuk. 14:33)

Kaikki mikä meillä on, elämä ja henki, kaikki ajalliseen elämään tarvittava on Herralta. Me kuulumme Hänelle, koska Hän on lunastanut meidät vapaaksi synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta. Siksi on johdonmukaista tehdä siitä johtopäätökset ja tunnustaa Jeesus oman elämämme kokonaisvaltaiseksi Kuninkaaksi. Hänelle an-

tautuminen, Hänen palvelunsa on todellista vapautta. Tehkäämme se siksi koko sydämeistämme eikä vain puolinaisesti! Annetaan Hänelle elämämme hallintavalta kaikissa asioissa!

Tooru Miyazakin stoori

Kovin paljon Herra joutuu tekemään monen kohdalla, ennen kuin kutsu tulla Hänen luokseen otetaan vastaan.

Japanilainen ystäväni Tooru Miyazaki kertoi, miten hän muutama vuosi sitten sai tulla Jeesuksen luo. Erään unettoman yön sisäisten kamppailuiden jälkeen hän joutui sanomaan Jumalalle: "Ota minun elämäni hallintaasi, en selviä omin keinoin ilman Sinua."

Toistakymmentä vuotta oli Herra jo vetänyt häntä puoleensa. Kristitty rouva oli kertonut Hänelle Jeesuksesta, hänen syöpään sairastunut ja 37-vuotiaana kuollut pikusisarensa uskon tuleminen ja ihmeellinen rauha kuoleman edessä ja se, että Jumala oli näyttänyt tälle taivaan ihanuuden tajuttomuuden keskellä, oli puhutellut häntä. Herra oli tarttunut myös hänen omaan terveyteensä. Sairaalassa hän oli myöntänyt, että kyllä Jumala siellä jossain on, mutta hän haluaa päättää omista asioistaan itse. Mutta vasta sitten kun tämän kyvykkään miehen omat laskelmat pettivät liiketoimissa - hän ei osannut ottaa laskelmiinsa liikekumppaninsa syntisyyttä ja tuli pahasti petetyksi - hänen silmänsä avautuivat näkemään myös oman syntisyytensä.

"En kykene raivaamaan itselleni omaa tietäni, Herra tule Sinä minun elämäni."

Yllätyksekseen Hän saikin kohdata Isän rakkauden ja huolenpidon. Yhdessä päivässä Herra järjesti kuntoon myös hänen ajalliset asiansa, sen jälkeen kun hän oli jättäytynyt Jeesuksen käsiin. Hän alkoi käydä säännöllisesti kirkossa ja Raamattuopetuksessa ja hänet kastettiin. Pian sen jälkeen hänen poikansa päätti myös lähteä isänsä viitoittamalle tielle taivasten valtakunnan lapsena. Mies kertoi hämmästyksekseen huomanneensa, että Jumalan Sana on alkanut muuttaa hänen elämänsä.

Tunnusta Jeesus Kuninkaaksesi

En hevin unohda, miten eräs sairaanhoitajatar pääsi osalliseksi pelastuksesta. Hän oli saanut jonkin aikaa kasteopetusta. Sitten eräänä iltana kirkon keittiön pöydän ääressä hän sanoi:

"En voi enää vastustaa Herraa. Minun on kerrottava syntini."

Niin hän painoi päänsä alas, silmät kyynelissä hän kertoi elämänsä koko syyllisyyden taakan. Sain hänen todellisiin synteihinsä julistaa Jeesuksen todellisen tuskan ja uhriveren tähden syntien anteeksiantamuksen ilouutisen. Voi sitä riemua, kun hän tajusi, että kaikki oli anteeksi annettu. Hän taivutti sydämensä Herran hallintaan, ja sillä hetkellä Herran ihmeellinen armo lahjoitti hänelle koko taivasten valtakunnan lahjan.

Entä sinä ja minä?

Uskovia ovat ne, jotka antavat itsensä Jumalan käsiin jo täällä ajassa. Mutta Herra huolehtii omistaan kirkkauteen asti. Oletko Sinä jo Herran oma? Tie on sinulle auki, Herra on sen valmistanut sen Golgatan sovintouhrilla taivaasta alas maan päälle,

sinun sydämesi kammion ovelle asti. Avaa sydämesi Herran hallintaan. Herra kutsuu:

"Minä seison ovella ja kolkutan. Jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, minä tulen sisälle hänen luokseen ja aterioin hänen kanssaan ja hän minun kanssani. "
(Ilm. 3:20)

Jos olet jo Jumalan lapsi, Herra kysyy sinulta: "Saanko tulla entistä kokonaisemmin hallitsemaan Sinun arkielämääsi? Haluan rakastaa kauttasi. Tarvitset minulta uutta tuoretta anteeksiantamusta ja voimaa. Avaa minulle sydämesi uudestaan!"